Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Lydighed mod Guds Villie. — Det evige Liv, osv.

Tale af Ældste Erastus Snow, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 5te Jannar 1860.

(Fra „Deseret News.")

Jeg har i den senere Tid havt forskjellige Samtaler, der have givet mig Stof til Betragtninger denne Morgen og fremkaldt nogle Skriftsteder i min Hukommelse, hvilke jeg ønsker at omtale for mine Brødre og Søstre, medmindre Aanden skulde lede mig ind paa andre Emner; thi jeg vil ikke gjøre min egen Villie, men min himmelske Faders. Det, som er passende for mig, er maaskee ikke for en blandet Forsamling. Gud veed bedst, hvad der er tjenligt for vore Forhold.

Dersom vi ønske at gjøre meget Godt, maae vi være meget bøielige i vor himmelske Faders Hænder. Vi maae være ligesom et musikalsk Instrument i en Virtuos' Hænder. Skal Instrumentet sige til ham, der spiller paa det: Hvorfor spiller Du saaledes? eller skal Loven sige til ham, der forelæser den: Hvorfor bruger Du mig paa den Maade? Ethvert Fornuftvæsen har en fri Villie, hvilken tjener det som Drivkraft. Godt og Ondt er fremstillet for Mennesket, og vi maae vælge mellem dem. Lys og Mørke existere ogsaa, og hvis vi ikke staae under den ene af disse Magters Indflydelse, staae vi under den anden. Da vi annammede Evangeliets Fylde — da vi sluttede en hellig Pagt med Gud, gik vi i Virkeligheden ind paa at underkaste os hans Villie; vi gik ind paa at underkaste os hans Veiledning, Styrelse, Raad og Befalinger, paa det at vor Villie maatte opsluges i hans. Derfor er det vor Pligt og tillige i vor egen Interesse at arbeide for Opnaaelsen af det Herredømme over vor Aand og vore Følelser, at vi i alle Ting kunne sige: „Skee ikke min, men din Villie, o Fader." Jeg ønsker derfor ikke at tale af mig selv i denne Morgenstund — ikke at udtale mine egne personlige Følelser, men at Christi Aand maa være i mig, saa jeg kan tale som han vilde have talt, havde han været her, og handle som han vilde have handlet, hvis han havde været stillet i mine Omstændigheder. Vor Fader har heller ikke lovet

at ville aabenbare sin Villie for os, uden vi fatte dette Forsæt.

Om vor Aand er stiv og gjenstridig, og vi ønske at tilfredsstille vor egen Villie bestandig, saa at denne Følelse bliver den fremherskende i os, da vil Herrens Aand fjerne sig, eller med andre Ord, vor Fader tilbageholder sin Aand for os i Forhold til vort Ønske at tilfredsstille vor egen Villie. Vi opkaste en Barricade mellem Gud og os, saa at han ikke kan indvirke paa os i vore Handlinger. Han kan sætte visse Grændser for os, udenfor hvilke vi ikke kunne tilfredsstille vore Lyster. Naar han ikke kan controlere vore Tilbøieligheder ved at bringe os i forskjellige Omstændigheder, kan han tilsidst bringe os til Underkastelse paa samme Maade som vi vilde fange en vild Hest, eller en, der ikke ønsker at faae Bidsel paa, og som søger at komme væk fra sine Forfølgere. De blive nødte til at tage ham med List, idet de drive ham ind i en Corral eller i en Krog og gradviis formindske hans Spillerum, indtil han pludselig seer sig fangen. Vor Fader handler paa en lignende Maade.

Jeg kan sige, at ogsaa vor Salighedsfjende benytter den samme Fremgangsmaade med Held. Naar han vil lokke os i sit Garn, sørger han for at gjøre det saaledes, at vi ikke mærke det, før vore Fødder ere indviklede deri. Dette kommer af vore indskrænkede Evner — af vor Svaghed, og de Svage blive altid et Rov for den Stærkere.

Vor himmelske Fader arbeider for vor Ophøielse; han virker altid for det Gode, det Onde skyer han. Han søger at sammenbinde og forene Fornuftvæsenernes Tro og Følelser for at uddanne dem, og underviser dem om Fordelene ved at gjøre det Gode og Følgerne af at gjøre det Onde, samt at det ene Princip fører til Opløsning og evig Død, medens det andet fører til evigt Liv, til Bevarelsen af vor Organisation og bringer den til den høieste Grad af Fuldkommenhed, eller med andre Ord, sikkrer Fornuftvæsenerne den Velsignelse, som de saa inderligt ønske, nemlig Livenes Fortsættelse.

Hvilken Attraa er vel nedlagt i Menneskets Bryst, der kan maale sig med Kjærligheden til Livet? Hvad vil En ikke give for sit Liv? For at bruge Frelserens Ord: „Hvad gavner det et Menneske, om han vandt den ganske Verden og tog Skade paa sin Sjæl? Eller hvad Vederlag kan et Menneske give for sin Sjæl?“ Hvilken Mand, der er dømt til Døden formedelst Brud paa Loven, vilde ikke give Alt, hvad han eier af jordisk Gods, til Forsoning, naar han blot kunde redde sit Liv? Der er kun Faa, som ikke vilde give hele Verden, om de eiede den, for deres Liv.

Hvoraf kommer det, at denne Kjærlighed til Livet er saa fremherskende hos Mennesket? Det er en Naturlov, indstiftet for vort Vel. Vi kunne kalde den Instinct, eller give den hvilketsomhelst Navn vi ønske — det er en universal Lov hos alle Fornuftvæsener at bestræbe sig for at vedligeholde deres Organisme. Naar vi derfor angribes af Sygdom, see vi i samme en Fjende i Dødens Dragt, der kommer for at nedlægge os; enhver Evne i Sjælen vækkes for at tilbageslaae ham, og vi bruge alle de Midler, vi have til vor Raadighed, for at standse Sygdommens Fremgang.

Skriften lærer os, at den største Gave fra Gud er evigt Liv. Er dette i Virkeligheden en Guds Gave? Ja, jeg forstaaer, at det i enhver Henseende er en Guds Gave; men desuagtet kunne vi ikke erholde den, uden vi efterleve de Principer, der føre til Opnaaelsen af samme. Jeg skal tydeliggjøre dette ved at anføre, hvad vi see i det daglige Liv. Af vor daglige Erfaring forstaae vi, at der gives visse Ting, som kunne ødelægge vort Legeme,

og der gives andre Ting, hvilke, om vi tilegne os dem, have den Egenskab at kunne vedligeholde vor legemlige Organisme og forlænge vort jordiske Liv.

Saaledes have vi talrige Exempler paa, at dersom en Person kaster sig i Havet uden Noget, der kan holde ham oppe, vil han synke og omkomme. Der er Noget, som er nødvendigt for hans Liv, hvilket er reen, sund Luft. Alt, hvad der berøver os denne, udslukker vort Liv — dette Tabernakels Virksomhed ophører uden den. Vi have ogsaa erfaret, at overdreven Kulde og overdreven Varme standser Livsvirksomheden i vore forkrænkelige Legemer. Hvis vi ønske at forlænge vor Tilværelse nogle Aar, maae vi med megen Omhu modstaae de Onder, der true vore Tabernakler. Overdrivelse af enhver Slags svækker og tilsidst nedbryder Menneskets Kraft. Den, som har en overdreven Spiselyst, vil, dersom han tilfredsstiller den med kraftige Spiser og vedbliver dermed, blive en Fraadser og forkorte sit Liv derved.

Den, som har megen Forkjærlighed for stærke Sager, saasom spirituøse Drikke, Kaffe, Thee, Tobak, Opium, osv., hvilke pirre Nervesystemet i for høi en Grad, vil, dersom han vedbliver at tilfredsstille denne Lyst, snart ødelægge Nervesystemets Spændkraft, der bliver næsten som en Bue, hvilken ofte spændes for stærkt. Om man spænder en Bue saa meget den kan taale, og lader den staae saaledes, da mister den sin Kraft og Styrke, indtil den tilsidst er ubrugelig.

Saaledes med Naturen: jo mere man bruger stærke Pirremidler, desto før vil den menneskelige Organisme gaae tilgrunde. Det følger altsaa heraf, at dersom vi ønske at bevare vort Liv, maae vi efterkomme Naturens Love — vi maae afstaae fra al Slags Umaadelighed. Vi maae hverken overlæsse os med Spise, Drikke eller Arbeide, hvorved vore physiske Kræfter nedbrydes. Maaskee intet Arbeide svækker vor Livskraft eller vore Tabernaklers Styrke saa hurtigt som for meget Aandsarbeide, da det har en mere umiddelbar Indflydelse paa Nerverne. Nervesystemet synes at være et Slags Bindeled mellem vor Aand og vort Legeme. Dog er en passende Deel Arbeide, baade legemligt og aandeligt, nødvendigt saavel for Legemets som for Sjælens Udvikling.

Det Barn, som ikke har Tro til at prøve paa at gaae, kan naturligviis aldrig lære at gaae. Naar det i Forstningen begynder paa at øve Fødderne og Benene, ere de svage og neppe istand til at bære sin lille Byrde; men jo mere de øves, jo stærkere blive de. Ligedan er det med enhver anden Deel af Legemet, og det samme kan siges om Sjælens Gaver og Evner. Den Aand, som af Naturen er sløv, tungnem og doven, og som ikke bliver tvungen til Virksomhed ved ydre Omstændigheders Indflydelse paa den, forbliver forholdsviis uudviklet; en saadan Aand faaer ikke sin Kraft og sine Evner uddannede. Jo mere Aandsevnerne blive satte i Virksomhed, naar det ikke er overdreven Anstrengelse, desto mere Styrke erholde de og desto mere udvikles Aandens Egenskaber, og hvor vil Enden blive?

Der er ingen Ende paa dens Væxt i Kundskab og Lys, medmindre den vender heelt om og gaaer den modsatte Vei, eller med andre Ord, med velberaad Hu følger Dødens Vei og bryder enhver Lov, baade physisk og aandelig, indtil den bliver aldeles opløst.

Om vi overgive os til Umaadelighed og søge at tilfredsstille alle vore Lyster og Begjerligheder Aar efter Aar, ville vi finde, at vi hurtigt nærme os Graven, og ingen Magt kan forhindre det — det er en fast Lov i vor physiske Tilværelse. Kan Herren forhindre det? Jeg vil ikke indlade mig paa at undersøge hvorvidt han kan

eller ikke; jeg vil imidlertid kun bemærke, at jeg aldrig har hørt ham gjøre det paa anden Betingelse, end at Individet omvender sig fra sine syndige Vaner. Naar Nogen gjør dette, og han overholder Livets og Sundhedens Love, vil Gud velsigne ham i hans Bestræbelser, og han vil da atter begynde at vandre opad Bakken og for endeel gjenvinde, hvad han havde tabt; men saalænge han gjør Synd, kan Ingen hjælpe ham. Hvad jeg derfor siger om det dødelige Legeme, er ligesaa anvendeligt paa Sjælens evige Liv.

Der findes ikke noget saadant Princip som at en Person kan frelses i sine Synder. Vor Frelser har aldrig hengivet sig selv som et Sonoffer for Menneskene for at gjenløse og frelse dem i deres Synder. Jeg anseer dette som en total Umulighed.

Nogle af mine Venner, der ere blevne oplærte i Nutidens snevre theologiske Systemer, forbauses maaskee ved Tanken om, at Noget kan være umuligt for Gud; men jeg anseer det som et fast Axiom,*) at to og to gjør fire, hvad enten Gud eller Mennesket vil have det anderledes. Det er ligesaa umuligt for Gud at faae to og to til ti som det er for Eder eller mig. Mathematiske Sandheder ere ligesaa sande hos Gud og Englene som hos Menneskene. Jeg forstaaer, at det, som har ophøiet vor Fader i Himmelen og alle Evighedens Guder til Liv og Salighed, vil ogsaa ophøie os, deres Børn; og det, som bringer Lucifer og hans Stalbrødre ned til Dødens og Fortabelsens Egne, ogsaa vil føre os i samme Retning, og vor Herres og Frelsers Jesu Christi Forsoning kan ikke forandre denne Lov, ligesaa lidt som han kan faae to og to til at udgjøre sexten.

*) En Grundsætning, hvis Rigtighed ikke trænger til noget Beviis.

Men hvori gavner da Jesu Christi Forsoning os? Ved hans Forsoning har Herren tilstedt os Omvendelse og Syndsforladelse. Han kom fra sin Fader og vandrede i Kjødet blandt Menneskene for at bære deres Skrøbeligheder og den menneskelige Naturs Svagheder, underkastede sig Synderes Spot, udsatte sig for alle de physiske Onder, der søge at nedbryde den menneskelige Organisme, og alle Mørkhedens Magter, der søge at tilintetgjøre Menneskets Aandsevner, og var priisgiven for alle Helvedes Hærskarers Fristelse. Han maatte kjæmpe med alle disse Magter, modstaae Satan og alle hans Legioner samt ethvert andet Onde, Kjødet er underkastet, og maatte tjene som et Mønster paa Reenhed og Fuldkommenhed for Menneskeslægten. For at bruge Skriftens Ord: „Thi det, som var Loven umuligt, efterdi den var kraftesløs formedelst Kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Søn i syndigt Kjøds Lignelse, og til et Syndoffer og straffede saaledes Synden paa Kjødet.“ (Rom. 8, 3.)

Saaledes beviste han for Menneskene, at det er muligt at leve uden Synd, paa det at Gud kunde med Retfærdighed fordømme Synden i enhver Skikkelse, paa ethvert Sted og hos ethvert Væsen, saa han med Sandhed kunde sige som han siger i Fortalen til Pagtens Bog, at han ikke kan see paa Synd med den mindste Grad af Eftergivenhed. Vi forstaae tillige, hvorfor han er saa barmhjertig og langmodig, vaager over os med faderlig Omhu og tilgiver os vore Svagheder og Skrøbeligheder; men desuagtet kan han ikke retfærdiggjøre os i mindste Maade.

Skulde vi søge at blive ham liig, at ledes af de samme Principer og stræbe at erholde den samme Herlighed? Ja, vi burde — vi skulde følge hans Exempel; og medens vi udøve den samme ubegrændsede Barmhjertighed og Overbærenhed med

vore Medmenneskers Svagheder, skulle vi dog ikke i nogetsomhelst Tilfælde see paa Synd med den allermindste Eftergivenhed eller paa nogen Maade undskylde den. Hvor meget man end kan sige til Formildelse af Menneskeslægtens Feil, kan man dog ikke retfærdiggjøre dem. Skriften siger, at Frelseren blev fristet i alle Ting ligesom vi, men alligevel syndede han ikke; og for at kunne blive fristet i alle Ting blev han født af en Qvinde som vi, fik de samme Lidenskaber som vi, og udsattes for de samme Fristelser, der møde os i Livet, men han imodstod dem alle.

Skriften siger, han smagte Døden for alle Mennesker. Leed han Døden for Enhver i den Hensigt, at Enhver skulde befries fra Døden? Nei; om saa var, vilde det kuldkaste det Princip, jeg nylig omtalte, og frelse Menneskene i deres Synder. Men da Døden havde trængt sig gjennem til Alle formedelst Synden, var der ingen Magt, som kunde afvende den. Dog bevirkede han, ved at hengive sig som et Sonoffer, at Menneskenes Børn kunde opstaae igjen fra Døden og fra den Tid og evindeligen befries fra dens Magt.

Hans Død har tillige givet os Leilighed til Omvendelse og skjenket os Haab om Forløsning formedelst han Blod. Har det givet os Haab om Frelse i vore Synder? Ikke mig idetmindste. Jeg troer ikke, jeg kan spise Ild og endda forlænge mine Dages Tal. Jeg har ingen Forjættelse om, at jeg kan lade smeltet Bly gaae gjennem min Hals og at det skal blive forvandlet til sund, nærende Føde for mit System, og ligesaa lidt har jeg nogen Grund til at haabe, at jeg ved Christi Død skal blive frelst fra Følgerne af et fortsat syndigt Liv.

Følgerne af vore Overtrædelser maae falde paa os selv; men desuagtet har han fremstillet Principerne Tro, Haab og Kjærlighed for os. Hvis vi øve Tro paa ham, kunne vi have Haab om Forløsning formedelst hans Blod, paa den Betingelse, at vi omvende os fra vore Synder og begynde at vandre paa Livsens Sti. Vi og vore Forfædre have nydt saa meget af Dødens Elementer, at vi ikke formaae at frelse vore jordiske Tabernakler fra den Skjebne, der venter dem.

(Fortsættes.)

Det Døde Hav.

(Fra „the Times and Seasons" for 1845.)

Vi indrykke følgende Udtog af Mr. Bannisters „Beskrivelse over det hellige Land."

„Dette mysterieuse Vand kaldtes fordum „Havet paa Sletten" paa Grund af dets Beliggenhed paa den store Jordansslette; det kaldtes ogsaa „Salthavet" som Følge af Vandets overordentlige Saltholdighed; og „Havet i Øster," fordi det laa østenfor Judæa og til Adskillelse fra Middelhavet i Vesten. Josephus saavel som de græske og romerske Skribenter kalder det „Asphaltsøen", paa Grund af den uhyre Mængde Jordbeeg, som den opskyller.

Hyppigst benævnes den ved sit nyere Navn „det Døde Hav," der har sin Oprindelse i den Tradition, at Intet kan leve i Nærheden af dens salte og svovlagtige Vand. Dette er bleven gjendrevet af nyere Reisende, navnlig Maundrell, Chateau-

briand og Stephens. Denne Indsø er omtrent fjorten (danske) Mile lang og fra to til fire Mile bred i den sydligste Deel af Jordandalen, og indtager det Sted, hvor Siddims Dal engang laa — en riig og frugtbar Dal med fem Stæder, der sædvanligviis kaldtes „Stæderne paa Sletten," nemlig Sodoma, Gomorra, Adma, Zeboim og Zoar, af hvilke de fire førstnævnte ødelagdes med Ild, medens den sidste blev frelst ved Loths Forbøn.

Dette besynderlige Hav beskrives som en Sø af smeltet Bly, paa begge Sider omgivet af en Række høie, golde Bjerge. En evig Stilhed hviler over den, ikke en Bølge eller Kruusning rører sig paa dens Overflade; dens Bredder blive sjelden betraadte af den vilde Araber, og saavidt vides har aldrig nogen Baad eller nogetsomhelst Fartøi befaret det fra den Dag af, det opslugte de syndefulde Stæder paa Sletten, indtil vor Tid; ikke en Fugl bygger sin Rede eller lader sin Sang høre indenfor denne sørgelige Egns Grændser, og nogle faa tørre, vantrevne Buske ere de eneste Spor af Planteriget i dens Nærhed."

Hvo kan læse Ovenstaaende uden at tænke paa, at Helvede er i Jordens Indre? Men, siger den lærde Geistlighed, „Helvede er, ligesom Himmelen, udenfor Tid og Rum." Herpaa ville vi kun svare, at dette er en Formodning, men intet Beviis, hvorimod Moses siger: „En Ild er optændt i min Vrede, og den skal brænde til det nederste Helvede, og den skal fortære Landet og dets Grøde og stikke Ild paa Bjergenes Grundvolde." (5 Moseb. 32, 22.)

Visselig Helvede er i Jordens Indre, thi da Sodoma og Gomorra bleve ødelagte, sank de ned til Helvede, og Vandet opfyldte den udhulede Plads. Judas vidste dette, da han skrev: „Ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der de paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt, og vare gangne efter fremmed Kjød, ere satte til et Exempel, idet de lide en evig Ilds Straf." (7 V.)

I 2 Moseb. 16de Cap. have vi en Beretning om en Levit ved Navn Korah, som tilligemed 250 Israeliter gjorde Oprør imod Moses og Aron. I denne Anledning kaldte Moses Oprørerne sammen og holdt en Tale for dem, og da han havde fuldendt, „revnede Jorden, som var under dem, og Jorden aabnede sin Mund og opslugte dem og deres Huse og hvert Menneske, som var hos Korah, og alt Godset; og de og alt det, de havde, fore levende ned i Helvede." (31-33 V.)

Det er øiensynligt, at ogsaa Ezechiel kjendte Helvedes Beliggenhed, naar han fortæller om Jacobs Tilbagekomst fra sit Fangenskab, og Sodomas og andre gjenstridige Stæders eller Menigheders Tilbagekomst fra deres Fangenskab i Helvede, da han har efterladt sig et saa forunderligt prophetisk Ord som dette: „Men jeg vil vende deres Fængsel, nemlig Sodomas og hendes Døttres Fængsel, og Samariæ og hendes Døttres Fængsel, og dine Fangnes Fængsel midt iblandt dem, paa det Du skal bære din Skam og skamme Dig for alt det, som Du haver gjort; deri skal Du være en Trøst for dem. Og din Søster Sodoma og hendes Døttre skulle vende om til deres forrige Tilstand, og Du og dine Døttre, I skulle vende om til Eders forrige Tilstand." (16, 53-55.)

Hvad vil den secteriske Verden gjøre, naar „Helvede skal udlevere sine Døde," og Havet skal afgive sine, for at Alle kunne blive dømte efter deres Gjerninger? (Aab. 20, 13.) Nogle ville faae Christi Kors at see, Nogle Carthage Fængsel saavel som andre navnkundige Steder!

Intet Under, at vi have Jordskjælv, Vulkaner, varme Kilder, osv., dersom de fordømte Aander for 6,000 Aar — Antediluvianere, Sodomiter, Ægyptere, apostatiske Israeliter og babyloniske Pøbelophidsere, hvilke ere gaaede ned i Afgrunden, opføre sig saaledes som deres Stalbrødre i denne Slægt! Intet Under, at Jorden stønner i Smerte og længes efter Forløsning, som Propheten siger. Men vi ville standse; thi Guds Viisdom lader sig ikke udgrunde. Altsaa Beboere i Havet, i Jorden og under Jorden! Fængsler for gjenstridige Aander og et „yderste Mørke," beredt for Hyklere, hvor de kunne græde, hyle og skjære Tænder, efter at have taget Deel i de Ugudeliges Opstandelse!

Stor er Guds Viisdom! — Byer opslugte af Søer; Stæder skjulte i Havets Skjød; Døden og Helvede Personer, som nu regjere i deres skumle Riger, og som til Slutning skulle ride hen over Jorden paa blege Heste med Magt til at myrde de Ugudelige med Hunger og Sværd for at forøge deres Undersaatters Tal! og derefter blive fældede af en retfærdig Dommer og kastede i Søen, der brænder med Ild og Svovl!

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Israels Indsamling i de sidste Dage.

(Fortsat fra Pag. 137.)

Pagtens Bog. (Side 58, 2.) „I ere kaldede til at udføre mine Udvalgtes Indsamling, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter; hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle indsamles til eet Sted paa dette Land (Amerika), for at berede deres Hjerter og blive beredte i alle Ting til den Dag, da Trængsel og Ødelæggelse skal udsendes over de Ugudelige."

(Side 248, 5.) „See, det er min Villie, at alle de, der paakalde mit Navn og tilbede mig i Overeensstemmelse med mit evige Evangelium, skulle forsamle sig og staae paa hellige Steder, og forberede sig paa den tilkommende Aabenbarelse, da det Slør, der bedækker mit Tempel i mit Tabernakel, der skjuler Jorden, skal borttages, og alt Kjød tilsammen skal see mig."

(Side 305, 2. 3.) „Derfor bereder Eder, bereder Eder, o mit Folk! vorder hellige, samler Eder tilsammen, o I Folk af min Kirke paa Zions Land, alle I, som ikke ere befalede at tøve! Gaaer ud af Babylon. Værer rene, I, som bære Herrens Kar. Sammenkalder Eders høitidelige Møder, og taler ofte med hverandre. Og lad hvert Menneske paakalde Herrens Navn; ja sandelig siger jeg Eder atter, Tiden er kommen, da Herrens Røst lyder til Eder. Gaaer ud af Babylon; drager ud fra alle Folk, fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

„Udsender min Kirkes Ældster til Folkene, som ere langt borte, til Øerne i Havet. Sender ud til fremmede Lande, kalder paa alle Folk, først paa Hedningerne og derefter paa Jøderne. Og see,

dette skal være deres Raab og Herrens Røst til alle Folk: Drager op til Zions Land, at mit Folks Grændser maae udvides, og at hendes Staver maae blive befæstede, og at Zion maa udsprede sig til Egnene rundt omkring."

Pearl of great Price. (Side 7.) „Men mit Folk vil jeg bevare; og Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde, ja om alle Menneskers Opstandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed rense Jorden som med en Oversvømmelse, for at indsamle mine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde deres Lænder og see hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem."

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 2den April 1836.) „Da aabnede Himlene sig igjen for os, og Moses viste sig for os og overdrog os Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.'

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Fra „the Millennial Star" indrykke vi følgende

Vink for de Hellige. Da Tiden for de Helliges Emigration hurtigt nærmer sig, ville vi fremsætte nogle Punkter til deres Overveielse betræffende samme. Vi vide, det er meget vanskeligt at faae Folk, der ikke have havt nogen Erfaring udenfor Hjemmet med Reiser, og hvad dermed er forbunden, til at fatte enhver Ting saa tydeligt, som dem, der have havt denne Erfaring. Man kan ikke af Theori alene samle al den Kundskab, som kun Erfaringen giver. Om man kunde, vilde det være overflødigt for os at tilføie Noget, thi vise Raad og Instruxer ere givne i „Stjernens" Spalter i de forgangne Aar, og erfarne Ældster ere blandt de Hellige, af hvem de kunne erholde al den Oplysning, de behøve. Hvis de Hellige blot vilde opbevare i deres Hukommelse Alt, hvad der bliver dem lært af dem, der ere bemyndigede til at undervise, saavel i denne som i andre Henseender, og de vilde sætte det i practisk Udførelse, saavidt Leilighed gives, vilde det spare dem en heel Deel Møie og Besvær paa Reisen fra deres Hjem til de Helliges Indsamlingssted. Vi kunne for Øieblikket ikke erindre noget Tilfælde, hvor en Hellig har havt Gjenvordigheder, uden samme ere opstaaede enten af ligefrem Tilsidesættelse af tydelige og bestemte Raad eller af overilet og uviis Handling, uden at give sig Tid til først at indhente de Mænds Raad, der vare satte til at lede og raade. I ethvert Tilfælde af dette Slags vilde man, om man havde søgt efter den oprindelige Aarsag til den overilede Handling, have fundet, at den stammede fra Mistillid til Ledernes Retskaffenhed og Duelighed.

Der findes Enkelte i næsten hvert stort Compagni af Hellige, som synes altid at skræmmes af den Tanke, at man vil trække dem op paa en eller anden Maade. Selv befinde de sig ilde, og med deres uværdige Mistillid gjøre de det ubehageligt for

Enhver, der har noget med dem at bestille. De synes for endeel at troe de Løgne, som vore Fjender saa flittigt udsprede med Hensyn til Bevæggrundene, der besjæle de Ældste, og Hensigterne de have for Øie, og en saadan Tro vil, som Enhver, der har lidt Erfaring i Evangeliet, kjender, aldrig mangle Næring, hvormed den vedligeholdes og styrkes. Vi ønske derfor saa betimeligt før Emigrationens Afgang med broderlig Kjærlighed at fraraade de Hellige at nære nogen saadan Frygt, og ikke at fylde deres Sind med Mistillid til Præstedømmet. Vi haabe denne Advarsel ikke vil blive upaaagtet af de Hellige, hverken i Aar eller til næste Aar; men i Særdeleshed ønske vi at lægge det paa deres Sind, som agte at udvandre i Aar, da de derved ville befries fra mange mørke Tanker og Fristelser og mulige Vanskeligheder.

Vi vide, at de faa Individer, som muligen findes i Kirken, hvilke nære saadanne Følelser som de nysnævnte, anføre Tilfælde, hvori en eller anden Mand, der havde Præstedømmet, har feilet, for at godtgjøre, at deres Mistroiskhed og Frygt er begrundet. Men om ogsaa deres Hentydninger til visse Ældster vare ligesaa sande som de fremstille, hvad beviser vel dette? Beviser det, at man maa have Mistillid til Enhver, der har Præstedømmet? Er Nogen retfærdiggjort ved den Tanke, at alle Ældster handle af Egennytte? Om der skulde gives Ældster, som tilsidesætte deres høie og hellige Kald og nedværdige sig i den Grad, at de søge deres egen Fordeel blandt de Hellige, skulde disse derfor tabe al Tillid til Præstedømmet? Nei, og vi ønske at indprente i deres Sind, at Tilliden til Præstedømmet ikke maa tilintetgjøres. Herren fordrer, at hans Hellige skulle lyde hans Præstedømme. Hvis Nogen, som indehaver det, gjør Uret, vil han see dertil. Vi have aldrig erfaret, at en Ældste har handlet uredeligt, eller gjort Uret i nogensomhelst Henseende, uden han jo har lidt langt mere derunder end de lydige Hellige, der stode under hans Varetægt. Han skader sig selv meget mere end dem. Naar de Hellige ere lydige mod Herren i dette Punkt, da vil han styre Alt til deres Velsignelse, saa de ved Enden skulle erfare, at de ikke have tabt Noget.

De Hellige bør derfor i al deres Samqvem med de Ældste betragte dem som den Allerhøiestes Tjenere, sendte til dem for at velsigne dem, og skulde aldrig lade nogen uværdig Mistanke tage Bolig i deres Bryst. Herren har givet disse Mænd Præstedømmet, og de ere i en vis Grad Frelsere for deres Medmennesker, og for at hædre deres Kald have mange af dem forladt Alt, hvad der er dem kjært paa Jorden. Om de ved en usømmelig Vandel vanære deres Præstedømme, ville de selv lide meest derved.

De Hellige kunne være forvissede om, at de Ældster, der ere beskikkede til at sørge for Anskaffelsen af Skib over Atlanterhavet, for Befordringen gjennem Staterne til Sletterne, for Indkjøbet af Qvæg, Vogne, Proviant, osv., have langt større Bevæggrunde til at handle retskaffent, end de have til at handle uærligt. Disse Bemærkninger kunne synes overflødige, men vi have gjort dem, fordi vi oftere have seet de onde Følger af Mistillid i disse Sager. Satan er ikke seen til at benytte sig af den Helligs Uerfarenhed, hos hvem denne Følelse findes, og han vil friste ham paa enhver mulig Maade fra Reisens Begyndelse til dens Ende.

De Hellige maae være vise i Valget af de Artikler, de ønske at tage med sig. Alt, hvad som ikke er absolut nødvendigt, bør man lade tilbage, og Bagagen bør være saa let som mulig. Det har overrasket os at see tidligere Compagnier af

Hellige, der ikke havde flere Midler, end de nødtes til at gaae med Haandkarrerne, bringe saa meget Reisegods med sig, hvoraf en stor Deel, om det skulde sælges, var saa værdiløs, at de af Udbyttet ikke engang kunde betale Fragten for samme. Jo mindre Reisetøi de Hellige have, naar de have nok til deres Beqvemmelighed, jo mindre Bryderi og Omkostninger have de, og jo behageligere vil deres Reise være. Mange, som ønskede at bringe hjem saa meget som muligt, have næsten ødelagt sig selv paa Sletterne, ikke at tale om, at de ofte have mistet deres Kreaturer paa Grund af Overlæsning. For de reise, see de mange Ting, som de synes, de behøve, og dersom de have Penge dertil, kjøbe de samme; men naar de ere komne paa Reisen og efter deres Ankomst til Dalen, er det ikke sjeldent, de ønske, at de ikke saa ubetænksomt havde fulgt deres øieblikkelige Lyst.

De Hellige, som indvandrede i Utahs Dale de første Aar efter deres Colonisering, kunde ikke føre megen Bagage med sig af den bedste af alle Grunde — de havde ingen. Deres Uddrivelse fra Illinois havde berøvet dem saa godt som Alt; men selv om de havde havt Overflod, kunde de ikke have bragt meget med sig, da Pladsen paa Vognene optoges af Provianten, hvoraf de skulde leve, indtil de selv kunde høste Noget. Der fandtes ingen Faar der, uden dem, de bragte med sig, ingen Væverier, ingen Garverier, ingen Fabriker af noget Slags — Intet uden de frie Elementer i hiin Ørken, hvis Stilhed kun afbrødes af de vilde Dyr og af de endnu vildere Indianere. Alligevel levede de der, nøde god Helbred og trivedes godt, og afgave et Exempel paa hvad Tilliden til Gud kan udrette, hvilket Enhver burde følge. Om Folk kunne leve der nu, er for længe siden hævet over enhver Tvivl. De Hellige voxe hurtigt til en misundelsesværdig Uafhængighed. Som Forholdene nu ere, vilde vi langt hellere see de Hellige gaae hjem til Zion uden nogensomhelst Bagage, end at see dem blive tilbage for at samle Ting, som de ønske at tage med. „Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?"

Den Gamle af Dage.

Uddrag af en Tale af Ældste Orson Pratt.

(Fra „the Times and Seasons." 1843.)

Hvem er den Gamle af Dage? Dette Spørgsmaal er ofte bleven fremsat af Bibellæsere, især dem, der have gjort Daniels Propheti til Gjenstand for deres Betragtninger. Selv den meest overfladiske Læser maa have bemærket, at den Gamle af Dage er en af de fornemste Personligheder, der fremstilledes for Daniel, medens han var henrykt i sit prophetiske Syn. Daniel var tidligere bleven nøie bekjendt med Verdens Fremtidshistorie. Han havde seet Nationers og Rigers Opkomst, Fremgang og Undergang. Fire mægtige Monarchier, der skulde herske over hele Jorden, havde efter hinanden passeret for hans Blik. I et tidligere Syn havde han seet det sidste af disse Monarchier blive deelt i mindre Riger, og tilsidst, efterat han havde seet de forskjellige Regjeringsformer i Verden fra hans Dage af ned

til de sildigste Slægter, og efter at have seet deres Fordærvelse og store Ugudelighed, skuede han længere ned ad Tidens Strøm og saae et femte Rige blive oprettet, hvilket skulde herske over hele Jorden i Retfærdighed. Han saae, at dette sidste Rige, istedetfor at udspringe fra dem, der forhen havde Magten formedelst Menneskers taabelige Ærgjerrighed, derimod blev oprettet af Himmelens Gud, for hvilket alle andre Riger maatte vige, indtil der ikke længer fandtes noget Sted for dem. Disse store Begivenheder, der viste sig for ham i Synet, vare udentvivl beregnede paa at vække Ønsket hos ham om at blive endnu mere bekjendt med Fremtiden, fornemmelig med Hensyn til Guds Riges Organisation og Grundlæggelse, som han saae tilsidst skulde svinge Scepteret over al Jorden. Den store Jehovah, som altid er rede til at opfylde de Mænds Ønsker, der i Oprigtighed tjene ham, behagede at afsløre mere af det, der stod i Forbindelse med Indførelsen af hiin herlige Æra, da de Hellige skulle regjere. Propheten blev atter henrykt i et Syn og saae først, hvad han tidligere havde seet, og da han nu ved sin havte Erfaring var bleven mere beredt og var bleven oplyst af Sandhedens Aand, blev hans Synskreds betydeligt udvidet. I dette mærkværdige Syn saae han den Gamle af Dage i stor Magt og Majestæt; han var omgiven af utallige Millioner fra de himmelske Verdener — et stort Raad blev organiseret paa Jorden, over hvilket han førte Præsidiet, Bøgerne bleve opladte og blandt de vigtigste Forretninger, der fremlagdes for ham, var at dømme nogle af de fordærvede Magter paa Jorden og ligeledes at overdrage de Hellige større Magt, saa de kunde berede sig for Modtagelsen af deres store Konge. — Menneskens Søn, der skulde komme og tage Riget i Besiddelse og regjere i sit Folks Midte i Herlighed og Glands evindeligen. Efter at have sendt den Gamle af Dage og Medlemmerne af det store Himmelraad som Sendebud for at sætte enhver Ting i behørig Orden, lader den store Konge sig tilsidst tilsyne i Himmelens Skyer. Han kommer i kongelig Pragt og i sin Væ ldes Storhed til den Gamle af Dage, hvilken overleverer Riget i hans Hænder, og fra den Stund af tjene og lyde alle Nationer, Folkeslag og Tungemaal ham. O herlige Tid! O glade Dag! Hvor maa ikke disse henrivende Syner have frydet Daniels Hjerte under hans lange Fangenskab! Og hvor velsignet og hvor usigelig lykkeligt vil ikke det Folk være, som boer paa Jorden paa hiin Dag?

Men hvem er denne Gamle af Dage, som indtager en saa fremragende og vigtig Plads i de sidste Dages store Raad, og som til Slutning overgiver Riget — organiseret og fuldt beredt — i den store Konges Haand? Det kan ikke vær Guds Søn, thi han kommer senere hen til den Gamle af Dage. Det kan ikke være Faderen, thi dersom de Hellige vare beredte til at fremtræde for ham og at sidde i Raad med ham, vilde de ogsaa være beredte til at møde Sønnen, da Faderens og Sønnens Herlighed er eens. Hvem kan det da være? Lader os overveie et Øieblik. — „Den Gamle af Dage!" — Det maa være en meget gammel Person, sandsynligviis den alleræ ldste Mand, der levede i Tiden, og som maaskee deraf har faaet dette Navn til Adskillelse fra alle Andre, som levede efter ham. Men takket være Gud den Almægtige, thi han har ikke ladet sine Hellige i Uvished om denne Gjenstand, men har opreist en Prophet, ved hvem han har aabenbaret denne Hemmelighed. Saaledes behøve de Hellige ikke at være i Mørke med Hensyn til de store Tildragelser i de sidste Dage. Den Gamle af Dage er Adam — Menneskeslægtens

Stamfader. Han har en Mission at udføre til Gavn for sine Børn i de sidste Tider. Ligesom han udførte sin første Mission paa Jorden i Begyndelsen af den første Uddeling, saaledes vil han ogsaa fuldbyrde en Mission i Slutningen af den sidste Uddeling. I den første præsiderede han kun over Faa; i den sidste vil han præsidere over utallige Millioner. — — — —

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1838. (Fortsat fra Side 141.)

Søndagen den 10de.

„Jeg tillader David Holman at flytte fra Davies til Caldwell County, hvor han skal forblive Vinteren over eller ogsaa forlade Staten.

For R. Wilson,
Brigade=General.
F. G. Cockrill,
Adjutant.

Den 10de Novbr. 1838."

Ovenstaaende er en smuk Prøve paa hvad Slags Frihed man nyder i Missouri.

General Clark har siden vor Ankomst til Richmond tilbragt Tiden med at gjennemsøge Lovene for at finde Noget, der kunde berettige ham til at stille os for en Krigsret. Jeg troer ikke, det vilde være meget vanskeligt at komme til det Resultat, at fredelige, rolige og uskyldige Borgere ikke kunne føres for en Krigsret i et Land, der bestyres af borgerlige Love, og endnu mindre Forkyndere af Evangeliet. Men lad det være som det vil, General Clark skrev til Gouverneuren, at han havde „holdt General White og hans tjenstgjørende Officerer tilbage et Par Dage, for at afholde en Krigsret, om det skulde gjøres behov. Jeg har i Dag udfærdiget Klager imod Fangerne, og anmodet Dommer King om at forhøre dem, og jeg har nu travlt med at skaffe Vidner og indhente Oplysninger. Da der ingen civile Embedsmænd findes i Caldwell, maa jeg benytte Soldater til at hente Vidner derfra, hvilket jeg gjør uden Betænkning. De fleste af de herværende Fanger anseer jeg som skyldige i Forræderi, og jeg troer, de ville blive overbeviste derom; den eneste Vanskelighed i Loven er: kan man forhøre dem i noget andet County end Caldwell? Om ikke, da kunne de ikke anklages der, forend Countiet faaer en ny Befolkning. I Tilfælde af at de kunne forhøres i et andet County, foreslaaer jeg, at man forhører Jo Smith og de andre Formænd, der toges af General Lucas, i en Krigsret som Oprørsstiftere. Dette giver jeg mit Minde til som den eneste Udvei. Mod Smith vilde jeg have benyttet denne Fremgangsmaade i ethvert Tilfælde; men da det er tvivlsomt, om en Krigsret kan dømme i denne Sag, det er, om disse Folk skulle behandles som i Krigstid, og Oprørerne ansees som om de havde gjort Oprør i Krigstid, beder jeg Dem at tilsende mig Statsadvocatens Mening i dette Punkt. Det kan ikke lade sig gjøre at tillade disse Ledere at vende tilbage til deres oprørske Beskjæftigelse igjen, da de ere blevne anklagede i Caldwell. De have gjort sig skyldige i Forræderi, Mord, Ildspaasættelse, Indbrudstyveri, Roveri og Meneed."

Efter at de tre Dages Undersøgelse

var tilende i Adam-ondi-Ahman, blev hver Mand ærefuldt løsladt. Adam Black var Dommer.

General Wilson befalede derpaa enhver Familie at forlade Adam-ondi-Ahman inden ti Dage, med Tilladelse at gaae til Caldwell og at opholde sig der indtil Foraaret, men da at forlade Staten under Straf af Udryddelse.

Veiret var meget koldt, ja koldere end sædvanligt paa denne Aarstid, og for at følge denne Ordre af General Wilson maatte de forlade deres Agre og Huse, og boe i Telte og Vogne i denne ublide Deel af Aaret. Hvad deres Qvæg- og Faarehjorde angik havde Pøbelen sparet dem for den Uleilighed at passe paa dem, eller for den Sorg at see dem sulte ihjel — ved at stjæle dem.

En Overeenskomst blev bragt istand, ifølge hvilken en Committee af tolv, der tidligere vare beskikkede, skulde have det Privilegium at reise frem og tilbage mellem Far West og Davies County i et Tidsrum af fire Uger for at bringe deres Korn fra Davies til Caldwell. Committeens Medlemmer skulde bære et hvidt Mærke paa Hatten til Beskyttelse.

Omtrent tredive af Brødrene ere blevne dræbte, en Mængde saarede, omtrent hundrede savnes og omtrent tredsindstyve vente i Richmond paa deres Forhør — for hvilket vide de ikke.

Søndagen den 11te. Medens vi vare i Richmond, stode vi under Beskyttelse af Oberst Price fra Chariton County, som tillod, at al Slags Fornærmelse blev os tilføiet.

Paa denne Tid vare mine Lidelser store og vor Situation i Sandhed piinlig.

General Clark underrettede os om, at han vilde overgive os til de civile Authoriteter for at forhøres. Joseph Smith, jun., Hyrum Smith, Sidney Rigdon, Parley P. Pratt, Lyman Wight, Amasa Lyman, George W. Robinson, Caleb Baldwin, Alanson Ripley, Washington Voorhees, Sidney Turner, John Buchanan, Jacob Gates, Chandler Holbrook, George W. Harris, Jesse D. Hunter, Andrew Whitlock, Martin C. Alred, William Alred, George D. Grant, Darwin Chase, Elijah Newman, Alvin G. Tippets, Zedekiah Owens, Isaac Morley, Thomas Beck, Moses Clawson, John T. Tanner, Daniel Shearer, Daniel S. Thomas, Alexander McRea, Elisha Edwards, John S. Higbee, Ebenezer Page, Benjamin Covey, Ebenezer Robinson, Lyman Gibbs, James M. Henderson, David Pettegrew, Edward Partridge, Francis Higbee, David Frampton, George Kimball, Joseph W. Younger, Henry Zobristi, Allen J. Stout, Steffield Daniels, Silas Maynard, Anthony Head, Benjamin Jones, Daniel Carn, John T. Earl og Norman Shearer bragtes til Austin A. King i Richmond i Forhør, anklagede for Høiforræderi mod Staten, Mord, Tyveri, Ildspaasættelse, Røveri, osv.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Digebrud. Om et frygteligt Digebrud, som har fundet Sted ved Leuwen, omtrent 5 Mile fra Nymwegen, skrives der fra Holland: Dæmningen blev gjennembrudt paa 2 Steder, paa det ene Sted i en Længde af 300 Alen, og med en utrolig Hurtighed udbredte Vandet sig. 64 Mænd, Koner og Børn savnes og have sandsynligviis fundet deres Død i Bølgerne; desuden ere 20 Huse blevne fuldstændig

ødelagte, syv Skibe gaaede tilgrunde og alt Qvæget omkommen. Fra et eneste Tag blev der reddet 39 Personer, som for at søge Frelse vare flygtede derop. De øvrige Indvaanere i Flekken og Omegnen (omtrent 1,500) ere udsatte for den høieste Nød; de ere vel under Tag, men de mangle Alt, og Ulykken rammer saameget haardere, som det er mange Aar siden, at en saadan Ulykke har ramt Landet, og Beboerne følgelig vare aldeles uforberedte paa denne Ulykke. Destoværre kunde Oversvømmelsen, da den engang var begyndt, ikke standses, men med overordentlig Hurtighed styrtede Vandet mod Nymwegen og mod Vest mod Maasdæmningen. — Den sidst ankomne Post bringer følgende Efterretning fra Arnheim den 3die Februar om Aftenen: Elendigheden i de oversvømmede Egne er stedse i Tiltagende; idetmindste tyve Distrikter ere satte under Vand; hvormange Mennesker der ere omkomne, og hvormange Huse der ere blevne ødelagte, vides endnu ikke med Bestemhed. Vandet er overalt falden lidt; Rhinisen staaer fast ligefra Jaarsveld indtil Angeren, og Waalisen fra Mundingen af og lige til Doodewaard; derimod er Yssel heel fri for Iis. Udsigterne ere meget kummerlige.

Morning Heralds Pariſercorreſpondent henleder Opmærkſomheden paa Frankrigs store Rustninger og anfører som Kjendsgjerninger, at der er forelagt Statsraadet et Lovforslag om Udskrivning af 150,000 Mand istedetfor 100,000, og at Armeen skal forøges med 17 Infanteriregimenter. Endvidere vil han vide, at Nord- og Øst- og Lyoner-Banen i de sidste fjorten Dage have tilført Arsenalerne i Lille, Valenciennes, Metz, Verdun, Straßburg, Besançon, Grenoble og Toulon en uhyre Masse riflede Kanoner. At Reserven er indkaldt, veed man allerede. Han paastaaer sluttelig, at Fould, der af Sundhedshensyn er reist til Nizza, har medbragt den Forsikkring til Victor Emanuel og Cavour, at en fransk Armee ved første Kanonskud skal besætte Lombardiet.

Fra Mecklenborg berettes følgende: Til Understøttelse for nogle af de mange Børn, hvis Forældre døde i Rostock i Choleraaaret 1859, bleve der fra forskjellige Sider indsamtet Bidrag. En ung Dame, der stod i Spidsen for en af disse Collecter, som sørgede for 9 forældreløse Børn, fik disse anbragt hos en Familie. Omtrent for fjorten Dage siden fik den unge Dame Underretning om, at alle 9 Børn vare syge og nogle Dage senere meddeeltes det hende, at 7 af dem vare døde. Da de samme Liig bleve undersøgte, viste det sig, at de Alle vare døde af Sult. Der er strax bleven indledet en Criminalundersøgelse desangaaende.

Ifølge Liverpool Mercury af 19de Januar har Efterretningen om de Sydlige Staters Adskillelse fra Norden vakt den største Bekymring i England, da man befrygter, at alle Bomuldsstaterne ville følge det givne Exempel, hvilket vil standse Bomuldshøsten idetmindste et Aar, om der udbryder en Borgerkrig mellem Staterne. Dette vil have til Følge, at hele Districter og store Byer i England, hvis Befolkning næsten udelukkende ernærer sig ved de derværende talrige Spinderier og Væverier, ville ruineres og udsættes for Hungersnød. „Hvo veed," siger Mercury, „om ikke Slaverne ogsaa benytte Leiligheden og afkaste Aaget? Vi grue for at tænke paa, i hvilken Udstrækning Ulykken kan ramme vort eget Land."

Amerika. Revolutionen i Syden er i stadig Tiltagende. Louisiana er udtraadt af Unionen og Georgien bereder sig ligeledes til dette Skridt. Unionens Arsenal i denne Stat har overgivet sig til Georgiens Tropper. Buchanan tilstaaer

selv, at Unionen aldrig har været udsat for større eller alvorligere Farer; Indtægterne ere aftagne med en i Fredstid ukjendt Hurtighed; Skatkammeret er tomt og kan ikke skaffe Penge, Handel og Fabriksdrift ere standsede, de bedste Sikkerheder ere pludselig blevne værdiløse, og Tusinder af fattige Arbeidere ere satte ud af Virksomhed. Nøden har naaet en ukjendt Høide; og hvad gjør saa Præsidenten? Hvilke Midler foreslaaer han til at afhjælpe denne Nød? Bogstavelig Intet. Da han intet Middel veed at foreslaae, kaster han Alt over paa Congressen og besværger den i Forbundets Navn at skaffe Hjælp. Det er altsaa ikke ved Præsident Buchanans Energi, at Forbundet vil blive hjulpet, og man beskylder ham endog ligefrem for Forræderi; thi der fremkommer bestandig flere og flere Tegn paa, at Buchanan har spillet under Dække med Rebellerne i Syden, og at de alene ved hans hemmelige Opmuntring og offentlige Passivitet ere blevne bestyrkede og drevne videre i deres uforskammede Fordringer. Hele Landet troer nu fast paa Præsidentens Falskhed og Forræderi, og i de Nordlige Stater forlange saavel Republikanerne som de forhenværende Demokrater, at han skal sættes under Tiltale.

Man har tillige opdaget et storartet Underslæb paa halvanden Million Rigsdaler, der fornemmelig er begaaet af en Mr. Bailey (Contoirchef for et særskilt Bureau i Indenrigsministeriet, der forvalter Indianer Depositfondene, hvoraf Indianerstammerne godtgjøres for Afstaaelsen af deres Territorialbesiddelser) og den tidligere Krigsminister Floyd, hvilke begge paa den frækkeste Maade have benyttet deres Embedsstilling til at yde Rebellerne i Syden materiel Hjælp.

De separatistiske Stater have aftalt at afholde et Fællesmøde den 20de Februar i Montgomery i Alabama.

Territoriet Kansas er bleven optaget i Unionen som Stat.

Poesie.

Mel. Skjærm Du vor Zar, o Gud.

Hør, i din Eenbaarnes Navn,
Fader, hør vi bede,
Før Du Zions Skib i Havn,
Staa ved Roret i dets Stavn,
Lad din Haand os lede.
Før Du Zions Skib i Havn.

Styr det mellem alle Skjær,
Over alle Grunde,
Knuus Du vore Fjenders Hær,
Løft dit Banner høit for hver,
Stop Du Løgnens Munde.
Knuus Du vore Fjenders Hær.

Brigham lad som Moses staae,
Kraften ham omhegne,
Styrk de Tolv, hvorhen de gaae,
Lad dit Præstedømme naae
Hen til alle Egne.
Leed de Tolv, hvorhen de gaae.

Lad dit Tempel vorde bygt
Op paa Jacksons Høie,
Og dit Zion boe der trygt,
Fuld af Lys og Himlens Frygt —
Du dets Fjender bøie.
Lad dit Tempel vorde bygt.

Jesus, Du er Kongers Drot
I din Faders Rige,
Zions Tempel er dit Slot,
Derfra Loven bringer Godt,
Standser Vold og Krige.
Du er alle Kongers Drot.

Retfærd da paa Jorden skeer,
Som den skeer i Himlen,
Ingen over Vold og leer,
Præstetyranni ei meer
Kuer Børnevrimlen.
Retfærd da paa Jorden skeer.

Og naar Tusindaarets Dag
Lakker imod Aften,
Naar det sidste store Slag —
Dommens stærke Tordenbrag
Knuser Djævlekraften,
Løfter Jesus Seirens Flag.

Vi da høit en Jubelsang
Gud og Lammet qvæde,
Og var Zionsveien trang,
Jesus, Du gik samme Gang
Til dit Kongesæde.
Du har gaaet samme Gang.

Gjennem Ilden luttret klar
Straale da skal Jorden,
Som et Krystalhav af Glar,
Og som Urim Thummim var
For Guds Præsteorden.
Som et Krystalhav af Glar.

Amen og Halleluja
Tone da i mit Hjerte.
Amen og Halleluja
Gjennem Helved tone selv fra,
Løst er Jordens Smerte.
Amen og Halleluja!

Vilhelm Poulsen.

Adresse.

Ældste C. A. Madsen,
Urbansgade Nr. 149, 1ste Sal, Aalborg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.